

Hồi thứ sáu mươi bảy

Bạch điểm bỗng thành ra hắc điểm

Mã Ngạn Siêu làm việc vừa mau lẹ vừa chu đáo. Hắn biết Vi hương chủ là tay hào phóng, nên số tiền năm trăm lạng bạc mà gã đưa cho hắn xài gần hết, chỉ còn thừa hơn ba chục lạng. Ngoài cỗ quan tài gỗ, hắn còn sắm nào thọ y, nào bình đựng cốt hời, nào giấy trắng, vải dầu, linh bài, linh phan, giấy tiền chẳng thiếu món gì vào việc đưa ma.

Mã Ngạn Siêu còn sắm quần áo giày mũ cho Phương Di và Mộc Kiếm Bình để cải dạng nam trang. Hắn chuẩn bị cả lương khô cho hai cô đi đường ăn.

Mã Ngạn Siêu sắm đủ thứ đưa về nhà thì Vi Tiểu Bảo cùng hai cô đã ngủ được một giấc dài.

Vi Tiểu Bảo thay đổi quần áo mặc như người thường. Gã gói sáu bộ kinh sách bằng vải dầu. Gã lại vào bếp lấy than củi bỏ vào bình cốt hời bụng bảo dạ:

- Trong quan tài nên đặt một xác người thật đề phòng khi có kẻ quật mộ lên khám nghiệm cũng không nghi ngờ gì nữa. Nhưng trong lúc vội vàng này, ta không thể tìm được kẻ tội bại giết đi để lấy xác.

Vi Tiểu Bảo lại lấy nước lã quệt lên mắt bôi đầy vào mặt mũi, ra chiều thương xót bạn vàng.

Hai tay gã bung cái bọc giấy dầu, trong đó có cả bình cốt hời từ trong phòng đi tới nhà hậu sảnh. Gã đặt bọc giấy dầu cùng bình cốt hời vào trong quan tài rồi quỳ xuống khóc rống lên.

Từ Thiên Xuyên, Mã Ngạn Siêu và hai thiếu nữ Phương Di, Mộc Kiếm Bình ngồi chờ ở sảnh đường thấy Vi Tiểu Bảo khóc lóc rất thảm thiết thì tin là gã khóc bạn thật sự, nên không nghi ngờ gì cả. Mọi người cũng quỳ xuống hành lễ.

Vi Tiểu Bảo đã được coi người nhà Bạch Hàn Tùng làm lễ diếu tể nên hiểu rõ về tang lễ. Gã thấy ba người hành lễ vội chạy đến bên quan tài gỗ quỳ dập đầu để trả lễ bốn người.

Tiếp theo, tên ngũ tác đặt giấy lụa, thợ y cung mọi vật dính chặt vào nóc quan tài.

Sau nữa, thợ sơn gắn quan tài lại.

Mã Ngạn Siêu hỏi:

- Xin hương chủ cho biết tôn tính đại danh vị nghĩa sĩ này để viết lên quan tài.

Vi Tiểu Bảo nức nở:

- Y... y... y...

Gã ghen ngào giả vờ khóc để ngấm nghĩ đặt tên cho người chết một cái tên. Hồi lâu gã mới đáp:

- Tên y là Hải Quế Đống.

Hải Quế Đống là tên của ba người: Hải Đại Phú, Tiểu Quế Tử, và Thuy Đống hợp lại. Nguyên vừa rồi hắn nghĩ thầm:

- Ta giết chết ba người này thì bây giờ ta cũng đập đầu hành lễ và đốt giấy tiền để họ ăn xài ở dưới âm cung. Như vậy tưởng ba cái oan hồn cũng không oán trách mà quần quít lấy ta nữa.

Mộc Kiếm Bình thấy Vi Tiểu Bảo khóc lóc bi thiết liền tìm lời khuyên giải. Cô nói:

- Bọn Thát Đát nhà Mãn Thanh sát hại những tay hào kiệt của chúng ta rồi thì cũng có một ngày chúng bị giết sạch không một mống để rửa hận cho bạn hữu.

Vi Tiểu Bảo vừa khóc vừa nói:

- Dĩ nhiên ai cũng muốn giết bọn Thát Đát... nhưng mối thù của mấy vị bằng hữu này thì không trả được nữa rồi.

Mộc Kiếm Bình dương to cặp mắt xinh đẹp, ngơ ngác tự hỏi:

- Tại sao không trả được mối thù này?

Bốn người nghỉ ngơi một lúc nữa rồi từ biệt Mã Ngạn Siêu lên đường.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Tại hạ đưa chân các vị một đoạn đường.

Hai cô Phương, Mộc cùng lộ vẻ vui mừng.

Phương Di và Mộc Kiếm Bình ngồi chung một cỗ xe lớn. Vi Tiểu Bảo và Từ Thiên Xuyên mỗi người ngồi riêng một xe.

Ba cỗ xe ra khỏi cổng thành, tiến về phía đông đi chừng vài chục dặm lại rẽ xuống phía nam.

Từ Thiên Xuyên bảo dừng xe lại, nói:

- Dù đưa nhau ngàn dặm rồi cũng đến lúc phải chia tay. Trời sắp tối rồi. Chúng ta vào quán uống trà rồi từ biệt.

Đoàn người vào quán trà bên đường. Ba tên phu xe ngồi riêng một bàn.

Từ Thiên Xuyên nghĩ bụng:

- Chắc Vi hương chủ và hai cô này còn có chuyện muốn nói với nhau.

Lão uống cạn chung trà rồi hai tay chấp đũa sau lưng ra ngoài ngắm phong cảnh.

Mộc Kiếm Bình hỏi:

- Quế... Quế... Không phải rồi. Họ thật của đại ca là họ Vi phải không? Đại ca còn làm hương chủ gì nữa?

Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Ta họ Vi tên Tiểu Bảo, là hương chủ Thanh Mộc đường ở Thiên Địa Hội. Bây giờ không cần phải dấu diếm cô nữa.

Mộc Kiếm Bình thở dài nói:

- Hối ôi!...

Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Tại sao cô lại thở dài?

Mộc Kiếm Bình đáp:

- Đại ca đã đường đường làm hương chủ ở Thiên Địa Hội thì sao... còn đến Hoàng cung làm thái giám? Như vậy há chẳng...

Phương Di biết cô sắp nói: "Há chẳng là điều đáng tiếc". Một là câu nói này không thanh nhã, hai là nàng không muốn cho Vi Tiểu Bảo phải buồn rầu, liền chặn lời:

- Những bậc anh hùng hào kiệt đã vì việc lớn nhà nước thì dù phải chịu nhục nhã cũng đành. Cái đó thật khiến cho người ta phải khâm phục.

Nàng đoán Vi Tiểu Bảo đã vâng lệnh của Thiên Địa Hội mà chịu tự thiến để vào cung nằm vùng. Đó quả là việc đáng kính phục.

Vi Tiểu Bảo mỉm cười tự hỏi:

- Ta có nên nói cho hai cô biết mình chẳng phải là thái giám không?

Bỗng nghe Từ Thiên Xuyên lớn tiếng quát hỏi:

- Này ông bạn! Đến bây giờ mà ông bạn còn chưa lộ chân tướng ư?

Lão vươn tay đập vào vai người phu xe mé hữu.

Bàn tay Từ Thiên Xuyên sắp đụng vào vai người phu xe, hắn đã nghiêng mình né tránh, thành ra phát chuông của Từ Thiên Xuyên đập vào quãng không.

Giữa lúc ấy, tay trái Từ Thiên Xuyên đã nắm lại thành quyền đánh xuống sau lưng người phu xe.

Người phu xe xua tay một cái đẩy được thoi quyền của đối phương ra ngoài.

Khuỷu tay mặt Từ Thiên Xuyên liền huých vào gáy người phu xe.

Người phu xe lại vung chưởng đánh dứ vào đỉnh đầu Từ Thiên Xuyên. Nếu Từ Thiên Xuyên tiếp tục huých khuỷu tay vào sau gáy người phu xe tất bị phát chuông của đối phương đánh trúng đầu.

Từ Thiên Xuyên ngần ngừ một chút vội vận kinh lực vào hai chân nhảy lùi lại phía sau.

Chỉ trong nháy mắt Từ Thiên Xuyên đã sử ba chiêu liền: chưởng đánh, quyền đâm, khuỷu tay huých đều là những công phu rất lợi hại, nhưng người phu xe ngồi dưới đất, không đứng lên, cũng không xoay mình, vẫn nguyên một tư thế mà hoá giải ba chiêu của đối phương một cách dễ dàng, tựa hồ như không có chuyện gì xảy ra. Những cái đó đủ chứng tỏ ai thắng ai bại, ai mạnh ai yếu rồi.

Từ Thiên Xuyên vừa kinh hãi vừa tức giận, lại vừa hổ thẹn. Lão nghĩ tới mình võ ngực đứng ra bảo đảm đưa hai vị cô nương Phương, Mộc bình yên đến Thạch gia trang. Không ngờ vừa ra khỏi thành Bắc Kinh mười mấy dặm đường đã gặp phải cường địch bình sinh hiếm thấy, khiến lão hoang mang vô cùng!

Từ Thiên Xuyên cho đây là những tay cao thủ trong đại nội vâng lệnh trên đi bắt người. Lão liền xua tay trái luôn mấy cái ra hiệu cho Vi Tiểu Bảo cùng hai cô trốn đi lập tức, để một mình lão liều mình cự địch. Có thể thì ba người kia mới mong thoát thân được.

Nhưng bọn Vi Tiểu Bảo ba người khi nào chịu tỏ ra khiếp nhược, không nghĩ gì đến nghĩa khí hào kiệt?

Phương Di mình bị trọng thương không động thủ được đã đành, nhưng Vi Tiểu Bảo và Mộc Kiếm Bình khi nào chịu thông tay ngồi nhìn. Hai người cùng rút khí giới ra toan xông vào giáp công.

Người phu xe xoay mình lại, nhưng vẫn ngồi yên dưới đất, cười nói:

- Nhãn lực của Bát ty viên hầu quả nhiên không phải tầm thường.

Thanh âm người phu xe nghe lạnh lạnh, sắc bén.

Bốn người thấy sắc mặt hần vàng ửng, quần áo lam lũ nhơ nhớp, tướng mạo xấu xa quê mùa. Trong lúc nhất thời chưa rõ niên canh hần bao nhiêu.

Từ Thiên Xuyên nghe tên phu xe kêu rõ ngoại hiệu của lão thì trong lòng càng lấy làm kinh dị. Lão chấp tay hỏi:

- Tôn giá là ai? Sao lại giả làm phu xe để hý lộng quý thân?

Tên phu xe từ từ đứng dậy cười đáp:

- Hý lộng quý thân thì không dám đâu. Tại hạ nguyên là bạn hữu với Vi hương chủ. Nay được tin y ra khỏi thành nên đến đây để tiễn chân y.

Vi Tiểu Bảo gãi đầu, ngập ngừng đáp:

- Tại hạ... không quen biết ông bạn...

Tên phu xe cười hỏi:

- Đêm hôm qua chúng ta cùng nhau liên thủ kháng địch mà hương chủ đã quên rồi ư?

Vi Tiểu Bảo chợt tỉnh ngộ cười đáp:

- ủa! Té ra... bạn là... Đào... Đào...

Gã cài dao trủy thủ vào ống giày rồi chạy lại nắm lấy tay người phu xe. Bây giờ gã mới biết người phu xe này tức là ả cung nữ Đào Cung Nga đã cải trang.

Đào Cung Nga mặt bôi đầy mỡ bò và nước bột, người ngoài không nhận ra được thị vui mừng hay tức giận. Có điều mắt thị chiếu ra những tia hoan hỷ rõ rệt.

Đào Cung Nga nói:

- Tiệp thiệp sợ bọn Thát Đát phái người đi chặn đường, nên mới cải trang để đưa chân một đoạn đường. Không ngờ nhãn lực của Từ lão gia ghê quá, tiệp thiệp không dấu nổi pháp nhãn của lão gia.

Từ Thiên Xuyên coi vẻ mặt Vi Tiểu Bảo biết người này là bạn chứ không phải thù thì trong lòng càng then thừng, nghĩ bụng:

- Võ công người này cao thâm hơn ta gấp mười. Nếu thị gia hại thật sự thì cả bốn người đã uổng mạng rồi.

Lão liền chấp tay nói:

- Tôn giá võ công cao cường, lão phu rất khâm phục! Nhân duyên của Vi hương chủ thật là tốt đẹp. ở đâu cũng kết giao với cao nhân!

Đào Cung Nga cười hỏi:

- Không dám! Xin hỏi Từ đại ca: Tiểu muội cải trang có chỗ nào sơ hở?

Từ Thiên Xuyên đáp:

- Sơ hở thì không có, nhưng ở dọc đường lão hán thấy tôn giá vung roi ruổi ngựa không giống hạng phu xe tầm thường. Tôn giá không rung động cổ tay, cây roi cũng vươn thẳng ra. Khuỷu tay tôn giá không hất lên mà cây roi cũng tự co về. Đó là phần nội công "Cầm long túng hạc" vào hàng thượng thặng. Những bạn dong xe ở Bắc Kinh ít có người được như tôn giá.

Bốn người đều cười ồ.

Từ Thiên Xuyên cũng cười nói:

- Tại hạ mà khôn ngoan thì khi biết tôn giá đã luyện công phu này không nên vươn tay ra xúc phạm mới phải. Vì tại hạ chẳng hiểu nếp tẻ gì thành ra lỡ việc. May tôn giá là bạn với Vi hương chủ, nên chưa xảy chuyện gì đáng tiếc.

Đào Cung Nga đáp:

- Từ đại ca dạy quá lời. Đại ca biết rõ tình thế nguy hiểm, vẫn quyết chí hy sinh để mong bạn thoát thân. Đó là cử động của con người nghĩa khí, khiến tiểu muội khâm phục vô cùng!

Từ Thiên Xuyên nói:

- Tại hạ không dám! Xin hỏi tôn tính đại danh?

Vi Tiểu Bảo xen vào:

- Vị bằng hữu đây là bạn sinh tử... của tiểu đệ.

Đào Cung Nga nghiêm nghị nói theo:

- Phải rồi! Đúng là bạn sinh tử. Vi hương chủ đây đã cứu mạng cho tiện thiếp.

Vi hương chủ vội cải chính:

- Sao tiên bối lại nói vậy? Bất quá chúng ta hợp lực giết kẻ tội bại mà thôi!

Đào Cung Nga cười nói:

- Vi huynh đệ! Từ đại ca! Cùng hai vị Phương, Mộc! Chúng ta tạm biệt nhau từ đây!

Rồi mọi người lên xe ngựa vào chỗ xa phu.

Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Đào... Đào đại ca! Bây giờ đại ca đi về đâu?

Đào Cung Nga cười đáp:

- Ta ở chỗ nào ra đi thì về lại chỗ đó.

Vĩ Tiểu Bảo gật đầu nói:

- Được rồi! Sau này sẽ có ngày tái hội!

Gã vừa dứt lời đã thấy Đào Cung Nga cho xe chạy đi.

Mộc Kiếm Bình hỏi:

- Từ lão gia! Võ công người đó cao thâm lắm ư?

Từ Thiên Xuyên đáp:

- Cao thâm gấp mười lão hán. Y là đàn bà lại càng ghê nữa.

Mộc Kiếm Bình lấy làm kỳ hỏi:

- Y là đàn bà ư?

Từ Thiên Xuyên đáp:

- Lúc y nhảy lên xe tấm thân uốn cong rất ngoạn mục. Tư thế như vậy dĩ nhiên là đàn bà.

Mộc Kiếm Bình nói:

- Thanh âm của y lạnh lạnh quả không giống đàn ông. Vi ca ca! Y... Tượng mạo y có đẹp không?

Vĩ Tiểu Bảo đáp:

- Bốn chục năm trước chắc y cũng đẹp. Nhưng sau bốn chục năm muội muội so với y ngày trước chắc cũng còn đẹp hơn.

Mộc Kiếm Bình cười hỏi:

- Sao ca ca lại đem y bì với tiểu muội? Té ra y là một bà già hay sao?

Từ Thiên Xuyên xen vào:

- Dĩ nhiên y không thể ít tuổi được vì môn "Cầm long túng hạc công" và những chiêu cầm nã thủ "Cử trọng nhược khinh" luyện được đến như vậy ít ra là phải ba bốn chục năm.

Vĩ Tiểu Bảo nghĩ đến chuyện phải chia tay cùng mấy cô thì không khỏi buồn rầu. Gã lại nghĩ tới một mình cô độc thượng lộ bất giác sinh lòng khiếp sợ.

Gã ở Hoàng cung tuy đã trải qua nhiều phen nguy hiểm, nhưng đã làm quen với nhiều người lại thông thuộc đường đất.

Chuyến này gã lên Ngũ Đài Sơn thuộc tỉnh Sơn Tây. Đường này gã chưa từng đi qua. Tiền đồ man mác lại không có người quen biết, dĩ nhiên gã không khỏi băn khoăn. Thực ra gã chưa từng đi xa một mình mà lại còn là đứa trẻ nít thì không khiếp đảm thế nào được?

Từ Thiên Xuyên tưởng Vi Tiểu Bảo trở về Bắc Kinh, liền giục:

- Vi hương chủ! Chiều trời không còn sớm nữa. Xin hương chủ về đi kéo công thành đóng rồi không vào được.

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Tiểu đệ biết lắm!

Phương Di đưa cho gã một cái bọc nói:

- Đệ đệ giữ lấy chiếc áo này mà mặc.

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Không cần! Để tỷ tỷ mặc hay hơn.

Phương Di nói:

- Bọn ta đã có Từ lão gia hộ tống rất bình yên. Đệ đệ đừng để ta phải lo âu.

Vi Tiểu Bảo thò tay ra đón lấy bọc. Lòng gã vừa cảm thấy êm ái, vừa cảm thấy chua xót mà không thốt nên lời.

Từ Thiên Xuyên mời hai cô lên xe. Lão ngồi bên người phu xe cho xe chạy về phía nam.

Vi Tiểu Bảo đứng lại bên đường nhìn thấy hai cô Phương, Mộc thò đầu ra ngoài vẫy tay từ biệt. Cỗ xe đi chừng hơn ba chục trượng chuyển vào khúc quanh, thị tuyến của gã bị hàng liễu ngăn cản không trông thấy gì nữa.

Vi Tiểu Bảo lên cỗ xe của mình ngồi rồi bảo phu xe chạy ra hướng tây chứ không trở về thành Bắc Kinh nữa.

Tên phu xe ngần ngừ, gã liền lấy mười lạng bạc ra đưa cho hắn hỏi:

- Ta muốn mười lạng bạc trong ba ngày đủ chưa?

Tên phu xe cả mừng đáp:

- Mười lạng thì muốn cả một tháng cũng đủ rồi. Tiểu nhân cảm ơn và xin hết sức hầu hạ công tử cho đến nơi. Công tử muốn đi hay muốn dừng lại lúc nào, tiểu nhân xin làm theo lập tức.

Tối hôm ấy Vi Tiểu Bảo vào ngủ trọ trong một tiểu khách điểm cách thành Bắc Kinh hơn hai mươi dặm về phía Tây Nam.

Dưới ánh đèn, gã mở cái bọc mà Phương Di đưa cho, lấy tấm áo lót màu đen ra mặc. Tay gã đụng vào tường chừng hầy còn hơi ấm áp.

Vì Tiểu Bảo cởi áo bào ra mặc áo lót vào rồi lên giường nằm ngủ.

Sáng hôm sau, gã tỉnh dậy rất sớm, cảm thấy đầu nhức như muốn bể. Đôi mắt trầm trọng không sao mở ra được. Chân tay mềm nhũn khó bề cử động, chẳng khác người trong giấc mơ.

Vì Tiểu Bảo muốn mở miệng la lên mà không la thành tiếng.

Sau gã mở được mắt ra nhìn thì dưới đất có ba người nằm sóng sượt. Gã kinh hãi không biết thế nào mà kể, đứng thộn mặt ra hồi lâu. Sau gã trấn tĩnh tâm thần, gắng gượng ngồi dậy thì thấy một người ngồi ở trước giường đang nhìn gã mà cười hì hì.

Vì Tiểu Bảo bỗng la lên thành tiếng:

- Ô hay!

Người kia cười hỏi:

- Bây giờ ngươi mới tỉnh ư?

Nhưng người này chính là Đào Cung Nga.

Vì Tiểu Bảo vững dạ lấp bắp hỏi:

- Đào tỷ tỷ! Đào cô cô!... Vụ này là thế nào đây?

Đào Cung Nga cười nói:

- Ngươi kêu ta bằng tỷ tỷ hay cô cô thì kêu nguyên một thứ, đừng xưng hô loạn xà ngầu như vậy.

Vì Tiểu Bảo cười đáp:

- Tiên bối đáng là cô cô. Vậy tại hạ kêu bằng cô cô.

Đào Cung Nga mỉm cười hỏi:

- Ngươi thử coi ba người này là ai?

Vì Tiểu Bảo lồm cồm bò dậy, chân gã nhũn ra quỳ hai gối ngồi phệt xuống đất. Gã phải chống tay mới đứng dậy được, bỗng nhìn thấy ba xác chết nằm dưới đất toàn là người lạ. Gã kinh ngạc hỏi lại:

- Đào cô cô! Cô cô đã cứu mạng cho tại hạ ư?

Đào Cung Nga mỉm cười nói:

- Từ nay ngươi đi đường một mình, nên coi chừng trong việc ăn uống. Giả tửu người đi với Bát ty viên hầu Từ Thiên Xuyên thì quyết không mắc bẫy.

Vì Tiểu Bảo hỏi:

- Đêm qua có phải tại hạ bị người ta đánh thuốc mê không?

Đào Cung Nga mỉm cười đáp:

- Gần đúng như vậy.

Vi Tiểu Bảo ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

- Chắc là trong nước trà có điều chi cổ quái. Tại hạ uống vào thấy có mùi chua chua lại ngòn ngọt.

Gã cầm hồ trà lên chưa mở nắp ra đã thấy khác lạ. Gã nhớ đêm qua lúc đi ngủ, hồ trà còn đến quá nửa, mà bây giờ tay cầm nhẹ bẫng. Trong hồ hết nước rồi.

Gã dốc ngược hồ lên, quả nhiên không thấy nước chảy ra, liền hỏi:

- Đây có phải là hắc điểm không?

Đào Cung Nga đáp:

- Đây nguyên là bạch điểm, nhưng từ khi người vào rồi nó biến thành hắc điểm.

Vi Tiểu Bảo vẫn còn như cũ đầu như búa bổ. Gã đưa hai tay chống lấy trán rồi nói:

- Vụ này tại hạ không hiểu gì hết.

Đào Cung Nga nói:

- Người đến vào điểm chưa bao lâu thì có người trói vợ chồng chủ quán cùng điểm tiểu nhị. Thế là bạch điểm biến thành hắc điểm. Một tên đạo tặc lột áo của điểm tiểu nhị mặc vào mình. Gã bỏ một nắm thuốc bột vào hồ trà cho người uống. Lúc ấy ta thấy người đang thay áo, định chờ người thay áo xong rồi sẽ lên tiếng cảnh cáo. Không ngờ người cầm tấm áo lót ngồi ngờ ngẩn xuất thần, không hiểu người có tâm sự gì. Ta chờ một lúc trở lại coi thì người đã uống trà rồi. May đó chỉ là thuốc mê chứ không phải độc dược.

Vi Tiểu Bảo nghe mục nói thế, bất giác thẹn đỏ mặt lên, vì đêm qua lúc gã lấy tấm áo lót, trong lòng nghĩ vợ vẫn là tấm áo này Phương Di vẫn mặc trong mình. Lúc ấy gã mặc nó tưởng chừng như ôm lấy nàng.

Bây giờ gã nghĩ tới chỗ đó lại bẽn lẽn vô cùng.

Đào Cung Nga tuy đã lớn tuổi, nhưng là một vị cung nữ không lấy chồng. Mục ngó qua cửa sổ thấy Vi Tiểu Bảo cởi trần để thay áo lót, dĩ nhiên mục không muốn ngó lâu.

Đào Cung Nga nói:

- Hôm qua ta cùng người chia tay rồi trở về cung thì thấy trong ngoài đều bình tĩnh chẳng có chuyện gì, lại cũng chẳng thấy phát tang Thái hậu. Ta rất lấy làm kỳ, vội vã cải trang đến cung Từ Ninh dò xét thì nhất thiết mọi việc như thường. Té ra Thái hậu không chết.

Mụ ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Thế là hỏng rồi! Ta tưởng Thái hậu chết thì bọn mình cứ ở lại trong cung cũng được. Đêm qua nhát dao đó mà không đâm chết được bà thì phải lập tức dời khỏi Hoàng cung. Ta còn phải thông tri cho người để người đừng trở về cung mà rước lấy cái chết.

Vì Tiểu Bảo vờ kinh hãi nói:

- ủa! Té ra mụ điểm già chưa chết. Nếu vậy thì nguy quá!

Miệng gã nói vậy mà trong lòng không khỏi hổ thẹn, tự nhủ:

- Hôm qua mình vội quá, quên không nhắc mụ vụ này, vì mình tưởng mụ biết rồi.

Đào Cung Nga nói:

- Ta vừa trở gót liền thấy ba tên thị vệ ở cung Từ Ninh đi ra. Chúng vừa đi vừa nấp nánh khiến ta động mối hoài nghi, tưởng Thái hậu sai chúng đi bắt ta. Nhưng ta thấy bọn chúng không đi về phía phòng ngủ của ta. Ta cũng không rảnh để theo dõi xem chúng làm gì, phải trở về phòng thu dọn ít đồ lật vạt và cải trang xong, liền qua phòng ngự thiện do cửa ngách ra khỏi Hoàng cung.

Vì Tiểu Bảo mỉm cười nói:

- Té ra cô cô đã trá hình bọn đầu bếp của phòng ngự thiện.

Nên biết trong phòng ngự thiện cần dùng rất nhiều đầu bếp. Người chế củi, kẻ bốc than. Người mổ gà, rửa rau, nhóm bếp, rửa bát chén cùng bao nhiêu tạp dịch đều do bọn đầu bếp phụ trách. Những người ra vào ngự thiện phòng ít ai để ý đến.

Đào Cung Nga lại nói:

- Ta ra khỏi Hoàng cung liền gặp ba tên thị vệ kia. Dĩ nhiên chúng đã cải trang, mỗi tên tay dắt một con ngựa tở ra có cuộc đi xa.

Vì Tiểu Bảo "ồ" lên một tiếng rồi vung chân trái đá vào một xác chết hỏi:

- Phải chăng là ba vị nhân huynh này đến đây mở hắc điểm?

Đào Cung Nga cười đáp:

- Kể ra mình phải tạ ơn ba ông bạn này mới phải, vì không có họ đưa đường thì ta khó mà tìm ra người. Ai mà biết người đi quanh ra phía tây. Ta thấy bọn họ ra cửa tây thành, dọc đường đến phạm điểm nào cũng hỏi có gã thiếu niên chừng mười sáu tuổi đi một mình không? Quả nhiên chúng vâng lệnh Thái hậu đi bắt người. Đến chiều tối bọn chúng mới điều tra ra nơi đây, ta liền theo chúng đến chốn này.

Vì Tiểu Bảo trong lòng cảm kích nói:

- Giả tử không được cô cứu cho thì bây giờ đức Diêm Vương có hỏi tại hạ cũng không biết đường nào mà trả lời. Tỷ dụ ngài hỏi: "Vì Tiểu Bảo! Người chết trong trường hợp nào?" Tại hạ đành đáp: "Tâu đại vương! Vì thần chết một cách hồ đồ, chẳng hiểu gì cả."

Hoà mình vào thế giới võ hiệp www.VietKiem.com - Thư Viện Trường Thiên Tiểu Thuyết Võ Hiệp Kỳ Tinh Online:

- Tính đến 01/01/2001, trên 100 bộ truyện kiếm hiệp hoàn tất và đang tiếp tục đưa nhiều bộ mới

- Các bài bình luận về nhân vật, tác giả, tác phẩm kiếm hiệp

- Free life time 6 MB email account you@vietkiem.com

- Chat & bàn luận cùng các bằng hữu khắp nơi có cùng sở thích trên forums, chatroom.

- Tranh ảnh phim kiếm hiệp

- Mailling list nhận tin tức kiếm hiệp mới

- Truyện dã sử võ hiệp, truyền thuyết,...

- Sách dạy tự luyện võ công.

-

All 3 address in 1:

<http://hello.to/kimdung> , <http://come.to/kimdung> , <http://VietKiem.com>